

Сковорідка

ЧИТАЙ ГАРЯЧОЮ!

Назар Мочула про нову СК

Смішні випадки на сесії вустами викладачів

Кому дісталось сковорідкою?

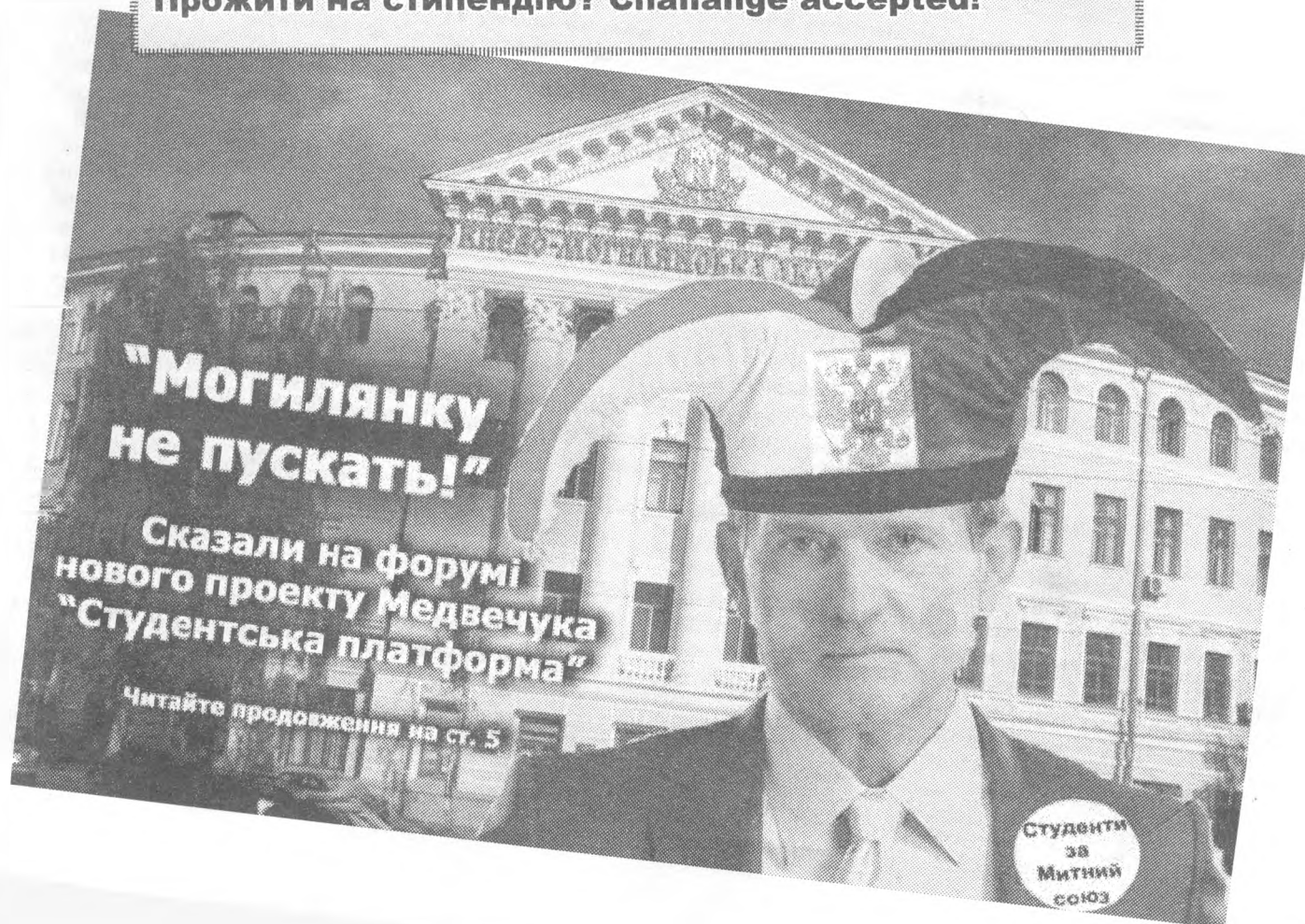
Студент, що продається заради кар'єри

«Потрібно спершу давати стусана, а вже потім починати якусь культурологічну дискусію»:

Антін Мухарський про «лагідну українізацію»

Вишкварки:

Прожити на стипендію? Challenge accepted!

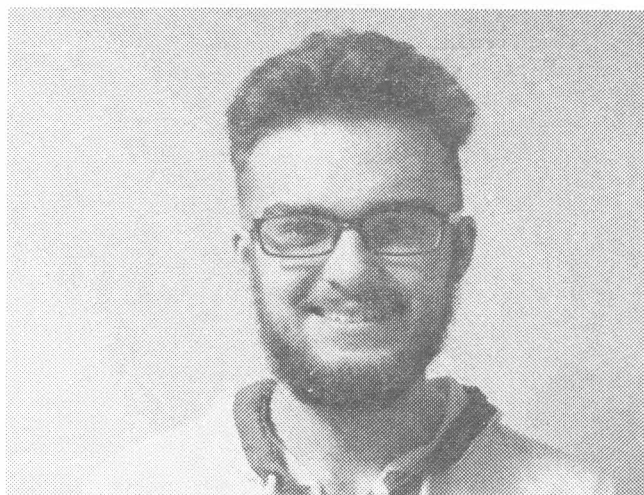
**"Могиліанку
не пускати!"**

**Сказали на форумі
нового проекту Медвечука
"Студентська платформа"**

Читайте продовження на ст. 5

**Студенти
за
Митний
союз**

Як логічне продовження статті про «Вибори Студентської Колегії» (СК) у попередньому номері, ми вирішили взяти інтерв'ю в лідера блоку Lotus, що у «політичному протистоянні» виграв право бути представником інтересів могилянців. Стаття також приурочена до дати офіційного вступу блоку у свої повноваження — 15 квітня. Назар Мочула, теперішній голова СК, погодився відповісти на наші запитання та розтлумачити їхні наміри. Наводимо вам ті пункти програми Lotus'у, що зацікавили нас найбільше, тому для кращого розуміння інтерв'ю необхідно з ними ознайомитись.

Назар Мочула, голова СК (ФНС- політологія, БП-4)

Витяги з програми СК:

Пункт 5. Забезпечити стабільність та системність оцінювання студентами курсів та роботи викладачів, з метою поліпшення ефективності академічної співпраці.

Пункт 7. Контроль СК за справедливістю запису на вибіркові предмети на кафедрах.

Пункт 10. Домогтися, щоб студентські проекти мали абсолютну перевагу у використаннях приміщень КМЦ, ніж проекти «з вулиці». Абсолютно всі заходи, що відбуваються в КМЦ потрібно погоджувати з СК.

Пункт 11. Відродити та забезпечити постійне проведення проекту «Кришталевий Сковорода» в кінці навчального року.

Пункт 13. Домогтися виконання обіцянки адміністрації щодо передання приміщення ПідWall студентській громаді за умови відповідальності СК за порядок в приміщенні.

Пункт 15. Контроль СК за дотриманням положення «Про гуртожитки НаУКМА» в частині забезпечення рівноправності поселення студентів та недопущення дискримінації магістрів при поселенні.

— Доброго дня, Назаре, пропоную логічно розпочати з запитання про твої враження від статті з попереднього випуску. Можливо, будуть коментарі чи зауваження?

— Так, мені є що відповісти з цього приводу. Розпочну з самого початку. В статті було написано, що дії ВК щодо припинення виборів були виправданими, хоча я вважаю, що це не так. Виборча комісія взагалі гальмувала вибори та ставила палки в колеса як могла (спочатку хотіла зробити вибори на ТСРі, але, врешті-решт, зробила один із тижнів агітації на ТСРі; слабе інформування щодо дебатів та й виборів загалом). Щодо ситуації з Володимиром Пащуком, то він дійсно наш друг, але не розумію, як саме цей факт вказує на те, що ми маємо не миритися з адміністрацією. Володимир - незалежна людина, тому він має право відстоювати свою думку, як забажає, але це не означає, що ми робитимемо так само. Наступне: про наш зв'язок із «Прямою дією». Не знаю, чому в статті активізація цієї організації пов'язана зі вступом Б. Білецького до нашого блоку, оскільки ПД завжди була активною, до того ж «Плац 3.415» та «Level up» також були проти мажоритарної системи. Б. Білецький належить до нашого блоку як стороння особа, а не як представник ПД, і впливати їх методи в нашу структуру він не збирається. Продовжую. Незгоду в мене також викликала цитата «гроші потрачено», точніше її подача у статті. Так, це моя фраза, але вона була вирвана з контексту конференції, тому, на мою думку, доцільно вже було б навести інші мої аргументи, наприклад, що вибори були проведені фіктивно, а змінювати правила під час процесу - зовсім неправильно.

— Це вже трішки інший конфлікт, гадаю, не варто нам на ньому зупинятися. А стосовно частини щодо поселення в гуртожитки?

— Я не розумію конкретної різниці між першокурсниками і магістрами. Окрім хіба що вікової, але це не привід для дискримінації. Магістри також бажають поселитися, от тільки в статті написано, що це наша особиста зацікавленість. Так, більшість членів нашого блоку навчаються на 4 курсі, але тільки троє живуть у гуртожитках, я особисто взагалі не знаю, чи буду тут далі мешкати, тому для мене це не проблема, але в будь-якому разі наші бажання не вплинуть на діяльність СК. І якщо ми будемо боротися за поселення магістрів, то це не означає, що ціною першокурсників, — є інші компромісні варіанти.

— Друге запитання безпосередньо стосується історії виникнення вашого блоку. що вас спонукало? Як народилась ідея?

— Така ідея виникала у двох центрах: ми з моїм однокласником Віталієм Костаревим хотіли зробити свій блок на вибори, і Богдан Дурбак збирав свою команду, а потім ми вирішили об'єднатися в один блок. Спонукало те, що, по-перше, я не бачив ефективності попередньої СК 14-го скликання, адже ці люди скомпрометували себе повністю. І, зрештою, відновлювати могилянський дух, як і робити щось у Могилянці - приємно та необхідно.

— Які є факультети у вашому блоці?

— Власне, в СК. репрезентовані всі факультети, окрім ФГН, але представник цього факультету є в асоційованих членах. А найбільше серед нас правників — троє.

20 нвб.

— Наступне питання стосується вашого пункту про «толерування», як ви написали у роз'ясненні, неадекватних курсів. Який сенс ти вкладаєш у це слово?

- Загальновідомо, що «толерування» означає «примирення». Ми нічого радикального не плануємо в цьому напрямку, але у нас є також пункт про оцінювання курсів студентами, тому в поєднанні з цим ми і будемо з'ясовувати, що такі викладачі, як А. П. Пашков, роблять у Могилянці. Це досить стара вже тема, оскільки мої друзі неодноразово порушували це питання, проте все без результатів. Ми намагатимемося зрозуміти, на яких підставах він все-таки залишається в університеті.

— А чи зможуть студенти подавати скарги на роботу окремих викладачів індивідуально?

— Так, це стосується не тільки А. П. Пашкова, ми заохочуємо студентів звертатися до нас, якщо виникли якісь проблеми з викладачами, проте, здебільшого, цю функцію здійснюватиме більш репрезентативне оцінювання як курсів, так і викладачів.

— Найбільш резонансне, на мою думку, запитання в нашому інтерв'ю - це ваші можливі заходи впливу на систему вибору предметів, (про що йдеться в окремому пункті програми) особливо зараз, коли тиск міністерства не дозволяє студентам перебрати години, що спричиняє масу незручностей.

— Думаю, що, оскільки ця проблема є не лише внутрішньо університетською, а стосується також міністерства, потрібно обговорити її як з адміністрацією, так і з чиновниками, які її ініціювали, і знайти можливі альтернативні методи врегулювання цього питання.

— У вас є такі цікаві ініціативи як «Кришталевий сковорода», реформація ПідWall, але, очевидно,

на відродження потрібні кошти та погодження з адміністрацією. Ви намагалися вести діалог з представниками керівництва?

— Так, завтра ми зустрічаємось з Квітом. (на момент інтерв'ю це мало статись 10-го квітня) Ми ще не вступили у свої повноваження, тому офіційно не можемо вести переговори, але все одно ми завтра будемо обговорювати нашу програму та старатимемось знайти плідні шляхи співпраці. Раніше була ідея влаштувати студентське самоврядування у будинку Братських келій, проте там зараз Bionic University, тому наразі в нас є проект - зробити ПідWall місцем студентського збору, оскільки там зручніше, ніж в бібліотеці чи їдальні.

— До речі, про КМЦ: нещодавно я чула інформацію про те, що «театру у кімнаті» заборонили виступати, а за всім цим стоїть пан Приходько. Побідні конфлікти ви також братимете на себе?

— Так, звичайно, ми завтра плануємо про це поговорити з Сергієм Мироновичем Квітом. І в програмі прописано, що студенти мають знати, хто і що проводить в КМЦ, які секти туди ходять, що за сумнівні заходи в їдальні відбуваються. Про це треба говорити та знайти якісь спільні методи вирішення, тому що вже накупіло.

— І на завершення нашої розмови хочеться ще з'ясувати про, так звану, зовнішню політику. Оскільки, ви офіційний представник НаУКМА, то мусите взаємодіяти з іншими університетами та з міністерством зокрема.

— Я думаю, що так і має бути, незважаючи на те, що попередня СК діяла не від інтересів студентів і співпрацювала із лояльними до міністерства людьми. Мене запросили до Студентської Ради Києва (йдеться мова про ту, де координатор Оксана Дяченко), з якою наше СК і буде співпрацювати.

Після формального закінчення інтерв'ю Назар закликав усіх спудеїв Могилянки до співпраці, тому всі ініціативні студенти можуть сміливо звертатись до Студентської Колегії, бо двері їхні відкриті, а самі учасники Lotus'у раді до активної взаємодії.

Ірина Опаріна

Смішні випадки на сесії вустами викладачів

Нарешті на вулиці справжня весна: сонце гріє, свіже повітря, дерева зеленіють, вже не мусолить очі ненависний сніг. Попереду травневі свята, а в Могилянці сесія! Спудеї «радіють» і, так само як випускники під час конвокації підкидають свої конфедератки, підкидають конспекти та прострочені книжки в очікуванні «таких бажаних» екзаменів. Кожен готується до сесії по-своєму: хтось морально, хтось інтелектуально. Дехто пише шпаргалки, дехто переписує конспекти, дехто шматує свій конспект на шпаргалки, а дехто шматує мозок однокласника, вже купуючи йому шоколадки, щоб той змілувався і врятував душу й рейтинг товариша.

Ви не повірите, але викладачі теж готуються до сесії. Морально так точно готуються, бо як сказав Борис Миколайович Чумаченко, старший викладач кафедри культурології, екзамени — це завжди стрес та випробування.

Утім, погодьтеся, що сесія — це весело. Вам завжди є що згадати з друзями після її закінчення. Опісля «випробувань» ви почуваете себе генієм і героєм одночасно, адже, по-перше, ви інтелектуально насичені, по-друге, ви це пережили. Тому не варто ставитися до сесії як до якоїсь страшної та неминучої трагедії. Пригадайте смішні й веселі ситуації, які траплялися з вами під час іспитів. А поки ви будете згадувати, могилянські викладачі поділяться з вами своїми враженнями про сесію.

Дмитро Олександрович Хуткий, старший викладач ФСНСТ

«Смішних ситуацій під час екзаменів трапляється зазвичай багато. Починаючи із «списувань», закінчуючи нестандартною поведінкою «змучених наукою» студентів. От наприклад, було один раз: здають усі написані контрольні, і після цього два студенти починають плескатися в долоні. Я не зрозумів їхнього жарту. Питаю: «У чому справа?» А вони: «Вибачте, захопилися».

Пригадую ще один курйоз, але цей вже трапився зі мною, а не зі студентами. За день до екзамену готую питання, написав десь 60, і тут комп'ютер згасає (буквально згоріла плата). Тоді я додрукову решту питань на ноутбукці. На наступний день – іспит з самого ранку. Приходжу в аудиторію, студенти вже наготові, а їм: «Вибачте, але в мене зламався комп'ютер...». Не знаю, що подумала тоді аудиторія, але вони цього явно не очікували і вибухнули сміхом. Зазвичай це у студентів щось ламається і вони чогось не встигають зробити, а тут викладач... Відкрию вам таємницю: викладачі теж люди і трапитися з ними може що завгодно. Я швидко пішов до колеги, підключив свій вінчестер до його комп'ютера і скопіював інформацію, з'єднав усі питання, роздрукував і повернувся на пару. Врешті-решт, усі все написали, але нахвилювалися».

Михайло Васильович Братик, старший викладач ФІН

«Прийшов якимось на іспит до мене студент і я йому кажу: Сформулюйте самі собі питання і дайте на нього відповідь. Настала пауза. Студент заметушився, а потім видає: «Я не готовий до такого питання». Повчальний висновок з цієї ситуації має зробити кожен для себе на майбутнє – студент має знати відповідь хоча б на одне питання на зубок».

Ігор Анатолійович Тесленко, доцент ФГН

«Коли був іще студентом, трапилася зі мною одна надзвичайна ситуація на іспиті. Це вже зараз згадую про неї з посмішкою, а тоді було зовсім невесело. Зазвичай готувався до всіх екзаменів дуже серйозно, а тут, зваживши, що

маю за роботу в семестрі ледь не максимальний бал, тож начебто в матеріалі орієнтуюся добре, вирішив особливо не напружуватися, і в підсумку належної уваги підготовці не приділив. Приходжу на іспит, витягаю білет і розумію, що на жодне з питань належним чином відповісти не зможу. Що робити? Час для написання відповіді ще був, однак, нічого путячого в голову не приходило. Виводячи щось там на папері, подумки вже навіть попрощався з гарним балом з предмету. Аж раптом на двадцятій хвилині іспиту викладач каже: «Ой, забув сказати – у Тесленка автомат». Ось таким чином я був врятований. Мораль цієї історії проста: до будь-якого іспиту, навіть з того предмету, який ви засвоїли добре, потрібно готуватися».

Наталія Анатоліївна Супрун, професор ФЕН

«Найцікавішою в моїй практиці вважаю ситуацію, пов'язану з дрес-кодом на екзамені. Кілька років тому, на передодні іспиту, я сказала студентам: «Іспит – це підсумок нашої співпраці і це має бути урочистою подією, відтак я прошу на екзамені дотримуватись відповідного дрес-коду. Неприпустимо, щоб студент приходив на іспит у шортах, майці». Щоправда, говорячи це, я про себе подумала, що при такій спеці, що стоїть за вікном, навряд чи хтось серйозно сприйме моє застереження і що в таку погоду я б сама залюбки вдягнула шорти. Яким же було моє здивування, коли на іспиті замість вчорашніх «босаяцюр» у шортах і подертих джинсах я побачила елегантних джентльменів у костюмах і краватках, які й поводитись тепер зовсім інакше (костюм зобов'язує). На екзамені я почувалася як на Віденському балі. Було навіть трошки смішно дивитись на те, як урочисто тримались студенти. Але найсмішнішим було те, що, виходячи з аудиторії, студенти прямо в коридорі стягували з себе штани і з полегшенням переодягалися у звичну їм одягу. Ще одним здивуванням для мене став іспит на наступному (і далі на наступному) потоці, де я, пам'ятаючи попередній досвід, вирішила не оголошувати жодних вимог щодо дрес-коду. Проте студенти, всі, як один, прийшли в костюмах. Хай живе студентське радіо і соціальні мережі! Смію сподіватися, що цей акт свідчить не лише про традиційне для студентів пристосування до ситуації».

Катерина Медовник

«Потрібно спершу давати стусана, а вже потім вступати в культурологічну дискусію»

Антін Мухарський (професор антропології Орест Лютий), соліст антитоталітарного гурту «Сталін унд Гітлер Капут» в рамках мистецько-культурологічного проекту «Легідна українізація»

У рамках презентації книги Антіна Мухарського «Смерть малороса» нам вдалося поспілкуватися з альтер-его письменника – професором антропології і музикантом Орестом Лютим. Він відкрив нам своє бачення радикального націоналістичного мистецтва в Україні:

— Оресте, Ваша програма «Легідна українізація» в русифікованого пострадянського суспільства повинна викликати, кажучи сленгом, батхерт, чи все ж мається на меті в першу чергу перевищення?

— Мене завжди трохи дивують питання, у яких звучать фрази «Ваша програма має на меті...» – я просто зробив її для себе, а от що вона має викликати – я не прогножую. Я відчуваю, що мені потрібно це зробити, воно рветься з мого серця. Воно творчо визріло і творчо втілюється, а далі вже воно живе. У когось воно викликає батхерт, у когось викликає абсолютне не-

сприйняття, хтось шаленіє – отже, це мистецтво. Людина не залишається байдужою. Це головне в мистецтві – воно збуджує якісь культурологічні диспути – і так доходить до людей.

— Тобто, як Антін сьогодні казав, «розізнати – означає запанувати над людиною», ви до цього прагнете якимось чином, чи Ваше мистецтво робиться тільки для Вас?

— Ну, це адекватна відповідь на радикальні дії українофобів. Це контрапункт усій їхній діяльності. Я на особистому рівні відчуваю, що якщо я не скажу їм «Пішли ви н***й», то почуватимусь некомфортно, бо вони перетнули межу мого особистого терпіння, почали дії проти моєї країни, мого народу і проти мене особисто. Тому я адекватно їм відповідаю... по-мистецьки.

— А Вас у цьому «власному мистецтві» не зачіпають закиди типу «опять эти бандеровцы повылазили», та і взагалі ставлення до Вас, як до махрового западенського націоналіста?

— Знаєте, я давно пережив оце «хто як до мене ставиться», мене це не обходить. Я просто роблю свою справу, а хто до мене ставиться – це особиста справа кожного. Тому я просто роблю своє і не відповідаю на закиди. Мене це, зрештою, не те що не цікавить – я вже пережив цей момент. Роблю те, що маю робити, а що воно збудує, що воно спричинює, як воно впливає, як воно далі діє – я це не відстежую.

— Тоді таке, мабуть, останнє запитання: ви цієї

зими були на передачі Кисельова «Велика політика». Поспівали там свої пісні, Кисельов поспівав «...а я не москаль...», невдовзі після цього передачу закрили. Вас не лякає така... гм... послідовність?

— Кажу ж – мене уже давно нічого не лякає. Я як той самурай – прийняв для себе смерть як належне. Всі ми на цій землі смертні, всі ми – лише гості. Тому я певним чином у

своєму тії зараз виконую якісь функції. Хоча вже розумію – колись це закінчиться, тому й працюю над тим, щоб нічого не боятися. У відповідь на певні дії мені навіть рідні якийсь час казали: «Навіщо ти це робиш?! Ти перетинаєш межу!». Так, я перетинаю межу. Так, я зірвався з ланца. Можете розуміти як завгодно, але це моя особиста позиція, моя особиста війна, моя особиста карма, яку я несу.

— В такому разі не втримаюсь від ще одного запитання: ті українізатори, які були до Вас : «Рутенія», Сергій Василюк, інші... ті, котрі не перетинали межу, вони мають перспективу українізувати народ, чи це музика виключно для тих, хто її слухає?

— Планка сприйняття народом мистецтва уже настільки стала нерухомою, свідомість настільки зіпсована жахами – там астероїд падає, ще, ще щось... - в культурологічному контексті живе дуже мало людей, тому якщо взяти ту публіку, яка цікавиться сучасним українським мистецтвом – можливо, вони щось знатимуть про «Рутенію», про інші гурти. Переважна ж більшість не цікавиться цими питаннями, з ними треба діяти радикально. Потрібно спершу давати тусана, а вже потім починати якусь культурологічну дискусію. Люди просто не чують. Коли ти до них звертаєшся лагідними, мудrimi словами, їх від цього нудить. А час такий, що, на жаль... чи на щастя... я не можу класифікувати часи, я просто в них живу, вони самі по собі. Так от, я бачу що в час, коли я живу, на культурній ниві треба діяти виключно радикально, аби хоча б донести свою думку. Бо кількість інформації настільки щільна, що всі налаштовуються на якийсь свій лад. Щоб вивести їх зі стану напівсну, їх треба якось збудити. Даєш ляпаса – і мозок вмикається, кров починає текти, думки збуджуються, вони починають щось апелювати, щось казати, людина прокидається. Для того, щоб людина прокинулася, її треба струснути – і тут: «Ой! Де я? Що я?» – вона починає думати. В цьому руслі і діє радикальне мистецтво.

Остап Українець

«Студентська платформа» або коли повстають зомбі

Більшість могилянців ще не знає, що кілька тижнів тому стартував проект під назвою «Студентська платформа» (СП), який наразі активно залучає до себе «всіх небайдужих та активних» студентів. Цей проект позиціонує як програму розвитку лідерських якостей людини, де студент матиме можливість прослухати серію тренінгів та взяти участь у громадському житті країни....

Все було б надзвичайно цікаво та добре, якби...

Тоді ж кілька тижнів тому автор цих рядків в компанії ще кількох осіб цілком випадково отримав запрошення на презентацію нового «прогресивного проекту» «Студентська платформа». І вже по дорозі до місця, де мала відбутися презентація нас чекала перша несподіванка – «Студентська платформа» фінансується Віктором Медведчуком.

Можливо, багато-хто з читачів просто не пам'ятає цього імені, то вважаємо не зайвим нагадати. Віктор Медведчук – сумновідомий адвокат Василя Стуса, який на суді вимагав для свого підзахисного найвищої міри покарання (детальніше з цим можна ознайомитися у книжці історика Дмитра Чобота «Нарцис»). Віктор Медведчук – «сірий кардинал» української політики часів президента Кучми, з яким пов'язували досить багато «темних справ», які, власне, так і не довели. Він – так званий король темників, який за часів Кучми керував цензурою в ЗМІ, за що його досі ненавидить велика кількість жур-

налістів. Віктор Медведчук – кум Володимира Путіна, який всіма можливими методами проштовхує в Україні ідеї федералізації, двомовності, подвійного громадянства, «руського міра». Знаєте, є таке відоме словосполучення – «політичний труп». Медведчук дійсно був політичним трупом протягом якогось часу, але сьогодні цей політичний труп ожив. Живемо за часів зомбі, панове.

Тут, напевно варто перепросити в особливо аполітичних студентів за цей ліричний відступ. Але в даному випадку маємо ситуацію, коли аполітичність не повинна позбавляти людей знання ситуації.

Виходячи з того, що було сказано на презентації «Студентської платформи» (між іншим, сама презентація проходила в офісі маріонеткової організації В. Медведчука «Український вибор»), ця організація має на меті замінити собою всю систему студентського самоврядування в усіх найбільших містах України. Члени цієї організації будуть відвідувати «лідерські» тренінги та отримувати певні завдання; залежно від успішності цих завдань, студенти отримуватимуть «стипендію» від Віктора Медведчука. Також ця організація займатиметься організацією круглих столів із наперед визначеними темами: друга державна мова, федералізація України, введення подвійного громадянства, вступ до Митного Союзу тощо. За резолюціями круглих столів, від імені студентів бу-

дуть проводитися різноманітні акції протесту із конкретними закликами.

Проте, попри декларовану «демократичність», організатори «Студентської платформи» готові дослухатися далеко не до всіх думок студентів. Так, коли кілька представників Могиланки прийшли на перший студентський форум, організований СП, аби поставити деякі питання, їх туди просто не пустили. Виявилось, що на загально-студентський форум можуть потрапити тільки ті, чиї імена були внесені до заздалегідь підготованих списків. Коли ж до столу реєстрації підійшли могилянці і сказали, що вони не зареєстровані, але хотіли б взяти участь у форумі, їм досить грубо відмовили, а як тільки організатори почули, з якого вони закладу, прозвучала фраза: **«Могиланка?! Нет, охрана, выведите Могиланку!»**. Схоже, чути альтернативні думки там наміру не мають.

Як бачимо, «Студентська платформа» або «СтуПа» (як її охрестили за видавання начебто студенти підтримують вступ України до Митного союзу) не змогла запропонувати нічого нового. Напевно, всім очевидно, що це політичний проект, створений задля підтримки в нашій країні конфліктної ситуації, при цьому автори використовують всі можливі методи залучення людей: від банального підкупу до обіцянок індивідуального зростання.

Ця стаття не планувалася як політична, але такою вона вже вийшла, адже і «платформа» є далеко не лише «сту-

дентською». Наразі, ми бачимо, як черговий олігарх вкотре намагається використати студентів у своїх цілях, а саме - інтеграції України в новий СРСР, за що Меведчука щедро одаровує його кум.

Участь чи неучасть у подібних організаціях – справа кожного, лише треба пам'ятати, що сумління і повага оточення не продається і не купується. Навчання і саморозвиток – дуже шляхетна мета, але лише тоді, коли вона не має нічого спільного із безпекою рідної держави.

Максим Свеженцев

Кому дісталася сковорідкою ?

Напевне, нікого з могилянців не здивує фраза про те, що політичні маніпуляції, інтриги, підкупи та незаконне привілювання їхніх виконавців, на жаль, стали частиною нашого життя.

Прикро, проте серед українського студентства є ТАКІ, що вже з юного віку починають засвоювати цю нелегку й мерзенну науку задля кар'єрного зростання та власних амбіцій.

Артем Нікіфоров – звичайний студент з усім відомого Київського інституту міжнародних відносин, який сьогодні віддано допомагає Д.Табачнику і його заступнику Є.Сулімі вдавати наче студенти підтримують міністерсько-регіоналівський законопроект № 1187 («КоСяК»). Тепер, завдяки наполегливій праці Нікіфорова на цій ниві разом із силами міністерського адмінресурсу, у Києві не залишилося жодного офіційного незалежного представницького органу студентського самоврядування. Чому – розповімо далі.

На початку 2013 року студенти ініціювали заснування Студентської ради Києва (СРК) на чолі з тимчасовим координатором Дмитром Булаєвим. Ця ініціатива складалася із незалежних студентів, які прагнули реалізовувати різноманітні студентські проекти і, звісно, не були прихильниками «КоСяКа». Існування студентського органу з такою позицією не входило в плани псевдореформаторів з Міністерства освіти і науки, тому вони, взявши собі в соратники А.Нікіфорова, зробили все для того, щоб паралізувати діяльність новоутвореної структури.

26 лютого, під час виборів координатора СРК у приміщенні Кпі, А.Нікіфоров разом із групою студентів, котрих позганняли четверо прорегіоналівських ректорів (а саме: Л. Губерський з КНУ ім. Т. Шевченка, М. Луцький – проректор НАУ, Р. Васько – Київський національний лінгвістичний університет, П. Мельник – Національний університет податкової служ-

Артем Нікіфоров,
хлопчик на побігеньках
у Табачника і його
заступника Суліми

би України) зробили рейдерське захоплення іншої зали Кпі й провели фіктивні до Студентської ради Києва, на яких обрали Нікіфорова координатором.

Кілька могилянців, що дізналися про підставні вибори, приїхали допомогти їх зірвати. Вони здійняли галас у залі, повторюючи, що Нікіфоров є нелегітимним кандидатом, адже зареєструвався за 2 дні до дати виборів, хоча положення передбачає мінімум – 5 днів; наголошували на тому, що весь цей цирк влаштований заради лобіювання Нікіфоровим від імені студентів регіоналівського законопроекту «Про вищу освіту», проте процес, започаткований міністерськими «покемонами» продовжився, і тепер МОН скрізь демонструє свою схильність до визнання фіктивної СРК.

Ми звернулися до голови Української асоціації студентського самоврядування Лізи Щепетильникової з проханням прокоментувати дії Нікіфорова, оскільки ця організація представляє українське студентство на міжнародному рівні. Відповідь була такою: **«Відсутність підтримки керівниками органів студентського самоврядування більшості вишів Києва кандидатури А.Нікіфорова є очевидною, адже саме за його ініціативи в 2011 році були вчинені значні намагання зупинити роботу СРК та створити альтернативне об'єднання ОСС м. Києва. Проте, такі його дії не мали позитивних результатів, ані для самого А. Нікіфо-**

рова, ані для студентського руху міста. **А. Нікіфоров** відомий своєю заполітизованістю, зокрема він був помічником народного депутата від Партії регіонів та системно підтримує всі ініціативи Міносвіти, незважаючи на їхній негативний вплив на студентство. Таким чином дана особа не мала шансів бути обраним координатором СРК легітимно. Проте, бажання отримати посаду, напевно, сильніше за мораль чи повагу до думки інших осіб. Більше того, А. Нікіфоров є вигідним для МОН, адже він «перевірений» студент, який не виступає проти антистудентських ініціатив. Таким чином, використання

Студенти закидують А. Нікіфорова копійками після акції 6 березня біля МОНу

адмінресурсу Міністерства та тиск на ОСС, з метою отримання посади були використані повною мірою, хоча єдиним результатом стало збільшення негативного відношення керівників ОСС до pana Нікіфорова».

Незважаючи на маріонеткову виставу Нікіфорова і його компанії, у той же день відбулися справжні вибори до незалежної Студентської ради Києва, на яких координатором було обрано Ксенію Дяченко – студентку Українського державного університету фінансів та міжнародної торгівлі. Незалежна Студентська рада Києва, чинячи опір політиці МОНу стосовно самоврядування, під час акції 6 березня проти втручання міністерства в справи СРК, закидали А. Нікіфорова копійками, демонструючи, наскільки мізерним є запроданство регіональським можновладцям, котрі ніколи не дбали про незалежність та інтереси студентства.

Проте, внаслідок постійного тиску з боку МОНу, Ксенія, врешті-решт, відмовилася від головування в СРК, опублікувавши звернення, де заявила, що «Самоврядування не може виступати об'єктом політичних ігор. Втручання будь-яких зовнішніх сил у налагодження роботи самоврядування, а тим паче у студентське, є неприпустимим». У зв'язку з таким розвитком подій, Нікіфоров провів ще одні перевибори, на яких майже одногласно проголосували за нього. Звісно, не обійшлося без попередніх «співбесід» ректорів з представниками студентського самоврядування, на яких останніх «переконали», вочевидь, під загрозою відрахування з вишу, проголосувати за Нікіфорова.

Отже, втрачено останній незалежний офіційний орган студентського самоврядування Києва, котрий наразі офіційно підпорядкований хлопчику на побігеньках у Табачника та Суліми. Така ціна завищених амбіцій та кар'єризму, які часом змушують людину знищувати демократичні цінності нашого суспільства.

Ярина Черногуз

Випічки

Прожити на стипендію? Challenge accepted!

Набридли постійні сварки з батьками? Втомилися складати щоденний звіт витрат та вислуховувати нотації в телефонну слухавку чи наяву? Вам вже перевалило за 18 і почуття власної гідності не дозволяє спокійно «транжирити чужу капусту»? Тоді наша стаття стане вам у нагоді.

Не вередуйте запропонованими тут способами, бо, зрештою, навіть відомий літературний герой-пройдисвіт Остап Бендер гордо вештався у моднявому малиновому костюмі з задертим носом, не маючи при цьому за душею ні копійки, а чим ви гірші?

«Голодний студент - справжній студент» говорить древня совкова мудрість, але чи є вихід зі, здавалося б, приреченого стану недоїдання? Ми впевнено стверджуємо, що він є. І не один. Тож перший з них: дегустація. Вимагає від студента розвинутих смакових рецепторів, відсутності побічних об'єктів у гуртожитській кухні та виняткової прудконості. Дегустація годиться не для всіх, оскільки моральними принципами Бог всіх по-різному наділив, проте, взявшись, робіть це талановито. Довго таким штибом протягнути все ж не вийде, бо сусідське нетерпіння зростатиме зі швидкістю геометричної прогресії, і зовсім скоро вони розпочнуть на вас полювання, як на таргана. В такому разі будьте готові набувати невинного вигляду і одним з перших обурено кричати: «Цей гад повзучий поз'їдав моїх фаршированих грушками курпаточок».

Можливо, робочий день закінчується у могилянців і по-різному, адже ніхто не знає, як карта ляже і, де сьогодні йому доведеться ночувати. Але розпочинається він майже у всіх однаково – з громадського транспорту. Якщо ви належите до тих 70 %, які мають щастя проживати в славнозвісному гуртожитку на Троещині, то у вас є декілька варіантів як дістатися до метро.

Тру могилянці не шукають легких шляхів!

Яскравим підтвердженням цього є швидкісний трамвай + електричка. На жаль, забезпечити свої транспортні потреби ви зможете лише до 10:00 ранку та після 16:00. І попереджую заздалегідь, що зі стипендії доведеться одразу відкласти 150 грн. Тому навіть якщо вам випало щастя мати перших 3 або 4 пари – не поспішайте до гуртожитку з мріями про тепленьке ліжечко - «ідіть до бібліотеки!» Ви ж сумлінні студенти! Тим більше, що на носі сесія.

Бюджетний

Автобус № 101 або № 21. Тут без варіантів. Кондуктор, контролер та бабусі слідкують за вами постійно! Черги, як за ковбасою, на щастя, немає, тому є вірогідність, що ви навіть зможете сісти на вільне місце і поспати додаткових 40-50 хвилин, тим більше, що кінцева зупинка – метро «Петрівка». Майте на увазі, що часу для переправлення вам доведеться витратити більше, ніж у випадку з маршрутною, але проїзд удвічі дешевий – 1,50 грн. Тож і мінімальна місячна норма починатиме свій відлік від 90 грн.

Гендерний

Якщо вам пощастило народитись хлопцем, а природа вас обдарувала до того ж «бендерівським» шармом, то не скористатись з того було б грішно. Ретельно знайдіть для себе жертвоприношення, що за романс, виконаний на гітарі, пару-трійку компліментів та згоду з тим, що «Галька - стерво», буде варити вам борщі та ліпити вареники так, що аж за вухами ляцатиме. Тільки остерігаєтесь заводити собі годувальницю «на стороні», бо у випадку розкриття афери Варфоломійська ніч вам дасться музичною прелюдією. Дівчатам гендерний спосіб теж годиться, проте тільки у випадку повного виходу заміж.

Методика «Занурення»

– наша найулюбленіша. Гадаю, всім добре знайома притча про Будду, що багато років непорушно просидів під розлогим деревом у стані найвищого дзену? Отож, занурення особливо підходить тим, хто одного пологого ранку відкрив морозильну камеру, побачив перевернутий догори-дригом труп таргана на тлі рідесенького кущика петрушки і знайшов просвітлення в розумінні, що треба змінювати внутрішній підхід до проблеми. Хтозна, можливо, ви саме з тих людей, для кого симфонія Бетховена замінить бутерброд з червоною ікрою, а томик Достоевського – тарілку борщу. Протипоказання: заборонено користуватись людьми, хто між концертом «Океан Ельзи» та презентацією книги В. Шевчука без вагань обере палку ковбаси. Спосіб, звичайно, найменш небезпечний, проте, якщо вам небайдуже до власного організму, більше того – у вас з ним склались дружні взаємини, пропоную наступний ширший метод.

* слова були сказані паном В. Брюховецьким на одній із зустрічей зі студентами.

УВАГА! Важливо для всіх студентів

незалежно від місця проживання. Якщо ж ви дійсно хочете існувати суто за власний рахунок, то, будь ласка, намагайтеся не проґавити зоряний час свого старости при зборі грошей на студентські проїзні в метро. Застерегаю, що часом без нього ви можете себе почувати неповноцінним. Тому, щоб запобігти розвитку психологічної хвороби, краще бути особливо уважним та пильним наприкінці кожного місяця. Таким чином ви зможете зекономити мінімум 70 гривень.

Якщо ви дуже сумлінний студент, або ж батьки з дитинства виховували у вас любов до читання, або ви просто берете книжки в бібліотеці аби принаймні створювати вигляд того, що ви навчаєтесь, або щоб полицка пилом не припадала, то намагайтеся слідкувати за можливим закінченням термінів ваших замовлень. 1день = 1 UAH. Але ж ви, як ніхто інший, маєте пам'ятати стару мудрість: **«Копійка гривню береже»**.

Відчайдушний

Якщо примирення з батьками та власною гордістю вам таки здається неможливим, а душа прагне боротьби та справедливості, то виходьте на Майдан з транспарантом «Обіцянками ситий не будеш», скандуючи різні речівки під акомпанемент протестуючого шлунку, та вимагайте законного підвищення стипендії, бо, як сказав класик: **«Борітеся – поборете!»**.

Метод мажорний

Маршрутне таксі № 192. В цьому випадку діє холодний прорахунок. Якщо справедливість у цьому семестрі не на вашому боці, і вам потрібно доволі часто їздити на першу пару, то не засмучуйтеся, адже, окрім вас, на роботу вирушає більшість працездатного населення мікрорайону. Відповідно, черга на «сидячі місця» буде більшою, а водій, ввійшовши в азарт, на кожній зупинці ловитиме на вудочку пасажирів, немов чергову здобич. Тому можливий і такий варіант, що цей геймер не помітить або, що менше вірогідно, змилюється над вашим безбілетним проїздом. Але у будь-якому випадку пам'ятайте, що з 22 березня вартість проїзду підвищилася до 3,00 грн! Тож, якщо у вас ще є залишки совісті, то щомісяця ви вимушені витратити приблизно 200 грн.

Олеся Біда, Ірина Опаріна

Відбувся конкурс «KMA Talents»

Для когось 12 квітня було дуже відповідальним днем, для інших – нагодою добре провести вечір п'ятниці. В актовій залі КМЦ відбувся фінал «KMA Talents». Квитки почали продавати ще за півтора тижні, а кошти обіцяли передати на лікування Лесі Стефанів. На той час багато-хто вже встиг побачити промо в стилі бондіани, де одну з головних ролей зіграв сам Сергій Квіт. Власне з пісні «Скайфол» все і почалося. На цьому тема Джеймса Бонда була закрита і вже могилянці-учасники взяли відповідальність за настрій глядачів.

Оцінювали могилянські таланти Фагот («ТНМК»), Діля («НеДіля») та Богодар Ковалів. Перші двос так вийшли на сцену і разом заспівали пісню «Вода». Залі припав до душі ансамбль «Contra tempero», який зіграв саундтреки з «Володаря перснів», «Піратів Карибського моря», презентував пісню разом з «НеДілею» і супроводжував деякі виступи учасників. Фіналісти «KMA Talents» співали, танцювали, грали на гітарі та декламували вірші. Серед десяти могилянців журі обрало трьох дівчат, серед яких переможницю визначали вже глядачі. Отже, нею стала... Ірина Стельмах, представниця МШЖ, з піснею «You light up my life» Квітки Цісик (так, нашої Квітки Цісик, яка виконала її до того, як вона стала оscarоносною). Атмосфера вечора, здається, залишила всіх задоволеними. Не обійшлося без курйозних випадків, але все переводилось на жарт.

Анастасія Соголовська

Відповідальні редактори номера: Ярина Чорногуз, Алла Чутковська

Ілюструвала видання Наталка Кульменко

Надсилайте матеріали на адресу: Skovoridka@gmail.com

Запрошуємо до співпраці всіх охочих :)

Контакти: 063 991 85 73

UKMA Library * Book

0714343

30403047